

שיחת השבוע

חב"ד
צעירי
אגודת
חב"ד
כלי לכל אחד

876 סניפים,
בתי חב"ד,
ברחבי הארץ

יש חדש

סדרים לעולים

אגף 'חב"ד בעלייה' בצעירי חב"ד, הפועל בקרב ציבור העולים, מקיים כחמישים סדרים ציבוריים שנועדו לעולים דוברי רוסית או צרפתית. מקצתם מתקיימים במרכזי קליטה. בסדרים האלה תהיה הנחיה בשפתם של העולים, ויש גם הגדות ברוסית ובצרפתית. כמרכז חולקו לבתי אלפי עולים ערכות מיוחדות ובהן כזית מצה, יין והגדה, כדי שיוכלו לערוך את הסדר בביתם.

ילדים בחוויית הפסח

עשרות אלפי תלמידי בתי ספר ממלכתיים ברחבי הארץ זכו לבקר לקראת החג במאפיות המצות הלימודיות שהקימו בתי חב"ד. הילדים התנסו בעצמם בחוויית רידוד הבצק והכנתו, עד שלב האפייה בתנור. אגב כך למדו על מצוות החג ומנהגיו וקיבלו מטען ערכי רב על חג הפסח, שעזמו יבואו לליל הסדר.

לקראת סעודת משיח

בשביעי של פסח נהוג לקיים את המנהג שייסד הבעל-שם-טוב, לערוך אחרי תפילת מנחה סעודה מיוחדת - 'סעודת משיח'. השנה עורכים זאת בסעודה השלישית של החג שחל בשבת. נוטלים ידיים, אוכלים מצות וגם שותים ארבע כוסות. סעודות משיח נערכות בבתי כנסת רבים ברחבי הארץ, ומחזקים בהן את האמונה בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש. מובן שאפשר לקיים סעודה זו גם בבית, עם המשפחה.

כל עלוני חב"ד
אצלכם בוצאפ כבר ביום חמישי

זמני השבוע

ירושלים	תל-אביב	חיפה	באר-שבע	אילת	ניו-יורק
18:25	18:47	18:37	18:47	18:44	19:13
חג הפסח					
19:42	19:44	19:44	19:43	19:52	20:14
19:43	19:45	19:45	19:44	19:42	-

שבת ישראל
קרם והזמנים

לדרישת טעם יהודי KEDEM

PRODUCT OF USA

הלילה הזה כולנו מרוכזים

בליל הסדר נפתחים שערי שמיים ומתקבלות הבקשות, והשנה יש לנו כליך הרבה לבקש - ניצחון על אויבנו, שחרור כל החטופים, אחדות פנימית

מצה זו. הלילה שמעביר את מסורת האבות מדור לדור

השנה נערוך את ליל הסדר כשאנחנו פחות עייפים ומותשים. קיבלנו בערב החג שבת מנוחה, שבאה אחרי עמל ויגיעה של שבועות קשים, לילות בלי שינה, מסעות קניות וקיצוץ כל הבית. זו הזדמנות להתחבר מתוך רענונות למשמעותו הפנימית של הלילה הזה, שבו יצאנו ממצרים.

אפשר 'להעביר' את ליל הסדר בקריאה חפוזה של ההגדה, בשאיפה להגיע מהר 'לשולחן עורך'. תהיה לנו ארוחה

משפחתית נחמדה, אבל את העיקר החמצנו. המפגש המשפחתי סביב השולחן הערוך הוא המסגרת החיצונית בלבד למהותו האמיתית של ליל הסדר, וחבל להתמקד במסגרת ולזנוח את התמונה.

הילדים במרכז

כדי לחוש את משמעותו האמיתית של ליל הסדר עלינו לדחור למהותו הפנימית. בלי ההיבט הפנימי, המרכיב החיצוני מאבד את טעמו ונעשה עול מעיק. שוו בנפשכם שלא היינו חשים את הטעם שבאכילה. במצב כזה היינו רואים בה טורח ועול. טעמה של הארוחה הופך את המאמץ שהיה כרוך בהכנתה לעונג, והוא הנותן לו משמעות.

אף ליל הסדר כך. פנימיותו של הלילה הזה עשירה כליך, עד שקשה להחליט במה להתחיל. בראש ובראשונה הוא נועד להעביר את נר היהדות ואת מסורת האבות מדור לדור. דברים רבים בלילה זה נעשים רק כדי לעורר את תשומת ליבם של הילדים ולגרום להם להתעניין ולשאול. כל זה מושתת על הציווי הנצחי 'וְהַגַּדְתָּ לְבִנְךָ' - לספר לילדי הדור הבא על לידת העם, מסורתו ומורשתו.

אחרי שהילדים שואלים 'מה נשתנה' מגיע השלב שבו האב צריך להשיב ולהסביר. לא די בקריאת ההגדה, אלא חובת האב להסביר את הדברים לילדיו, על-פי גילם ורמתם. זה הזמן לספר על לידתו של עם ישראל, על יציאתו

הפלאית מעבדות לחירות, על קבלת התורה בהר סיני, ועל המשך המורשת שמייחדת אותנו ושאותה אנו נושאים אלפי שנים.

שעת רצון

ליל הסדר הוא גם 'ליל שימורים', שבו נפתחים שערי שמיים ומתקבלות הבקשות, והשנה יש לנו כליך הרבה לבקש - ניצחון על אויבנו, שחרור כל החטופים, אחדות פנימית.

גדולי ישראל בכל הדורות ציינו את קדושתו וסגולותיו של ליל הסדר, כשעת רצון מופלאה. באחד הספרים הקדמונים נאמר: "יהא כל אדם חרד באימה לקיים מאמר חכמים שתיקנו מצוות הסדר והגדה, ולא יהא הדבר קל בעיניו. אף אם כמה דברים יש בסדר, שנראו בעיני האדם שאין הקפדה בהם, ישכיל בדעתו לקיים, שאין שום דבר ריק בהם".

הקרובים לעולמה של החסידות יכולים להשתמש בשפע ביאוריה על משמעות החמץ והמצה, על יציאת מצרים רוחנית-נפשית שמתרחשת בכל יום, על הכוח שניתן בחג הפסח 'לפסוח' ולדלג קדימה, בקפיצה פתאומית גדולה, מעבר למגבלות הרגילות, ועוד ועוד.

כל אלה הם הטעם האמיתי שמאחורי ליל הסדר. כאשר עורכים אותו כהלכתו, גם במובן הפנימי והרוחני, מרגישים שכל המאמץ והטורח אינם נחשבים לנוכח תחושת ההתעלות שהלילה הזה מעניק לנו, והכוח שאנו שואבים ממנו למשך השנה כולה.

שינוי הסדר

כאשר חג הפסח חל במוצאי השבת אומרים בברכת 'אשר גאלנו' בהגדה "ונאכל שם מן הפסחים ומן הזבחים", במקום הנוסח הרגיל "ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים". 'זבחים' הכוונה לקרבן חגיגה, שבערב פסח שחל ביום חול היו מקדימים את אכילתו לאכילת קרבן הפסח ('פסחים'), כדי ש"הא הפסח נאכל על השובע" (פסחים ע,א).

אכילת הפסח אחרי קרבן החגיגה נועדה להראות שאיננו אוכלים את הפסח כדי להשביע את הרעב אלא מחמת מצוות ה', והראיה שאוכלים אותו אחרי שכבר שבענו מאכילת ה'חגיגה'. ואולם בערב פסח שחל בשבת לא הקריבו קרבן חגיגה, מפני שאינו דוחה את השבת, אלא הקרבן הובא רק למחרת, ולכן הנוסח הוא "ונאכל שם מן הפסחים ומן הזבחים".

קריאת תיגר על הגוף

באכילת הפסח 'על השובע' יש משמעות נוספת,

הגוף". במקום לשקוע בעצב על מצבו של הגוף, מוטב להתמקד ולשמוח בנשמה, שהיא חלק א' לזה ממעל ממש.

רעב של שבת

פסח הוא חג שמייצג תהליכים מהירים. הפסח המקורי נעשה בחיפזון, אגב בריחה מהרע ומהטומאה של מצרים, ובטרם נעשה ניקוי יסודי של הנפש מפגמיה. הדבר בא לידי ביטוי באכילה 'על השובע': אין פנאי להתייחס לגוף ולצרכיו המיוחדים, ופשוט מדלגים מעליו.

לעומת זה, אכילת הפסח בחג שחל במוצאי השבת אין בה המרכיב של 'על השובע', והיא יכולה להיעשות גם מתוך רעבון, היינו שהאכילה נקשרת לתחושת הרעב של הגוף ומעידה על התחשבות בו. תחושת רעב זו איננה זרה לקדושת השבת, אלא להפך – היא נועדה לשם מצוות עונג שבת, והיא עצמה חלק מקדושת השבת. אפשר לשנות את הגוף באכילת הפסח, מפני שהגוף עצמו מתעלה למצב מזוכך יותר, מעין העתיד להיות בגאולה השלמה.

(תורת מנחם, כרך ג, עמ' 9)

עמוקה יותר. אכילה על השובע היא קריאת תיגר על הגוף, שמצידו כבר שבע, ואינו זקוק לאכילה נוספת, ובכל זאת אוכלים את הפסח באותה התלהבות של אכילה שנועדה להשביע רעב.

הגמרא (פסחים פה,ב) מתארת את אכילת קרבן הפסח כאירוע מרומם ושמה, שבו הדהדה שירת ההלל, עד שנדמה היה שהגגות מתבקעים מעוצמתה. לעומת זה, בשבת אדם חייב לסעוד כשהוא רעב דווקא, וההלכה אף מגבילה את האכילה סמוך לכניסת השבת.

לשמוח עם הנפש

באופן כללי, עיקר העבודה הרוחנית של האדם היא בהתמודדות עם הגוף הגשמי. אדם שבוחן בכנות את מצבו הרוחני, יסיק שבתחום הזה מצבו רחוק מלהיות מושבי רצון.

ואולם גם אז על האדם לעבוד את הקב"ה מתוך חיות ושמחה, ולהתעלם מאתגרי הגוף, אף בלי לתקנם. וכך נכתב בספר התניא: "אף שהגוף עומד בשיקוצו ותיעובו... מכל מקום תיקר נפשו בעיניו, לשמוח בשמחתה יותר מהגוף הנבזה, שלא לערוב ולבלבל שמחת הנפש בעיצובן

אמרת השבוע

כל דכפין

רבה של טבריה, הרב אשריזאב ורנר, בהיותו ילד, נשלח עם אחיו הקטנים מירושלים לטבריה, בשל נסיעת הוריו לטיפול רפואי בחו"ל. הוא ואחיו התארחו אצל החסיד ר' מוטקה לידר, והתפעלו מאוד מהכנסת האורחים שלו.

כל ימיו היה מספר מה שראה אצלו בליל הסדר. ר' מוטקה הביא עימו מבית הכנסת יהודי גלמוד, שנקלע לטבריה בערב החג. כשהושג המרק, החל האורח לפזר חתיכות מצה לתוך הצלחת. האישה נבהלה למראה ה'שרויה', אך ר' מוטקה הרגיע אותה ואמר לאורח: "הכול בסדר, אכול לתיאבון".

לאחר מכן אמר לרעייתו: "אורח זה נוהג לאכול 'שרויה', ואילו בעירנו הכול נזהרים שלא לאכול 'שרויה' ואין כלים בעבורו. הבה נחשוב: הלוא בבית אחר לא יוכל לסעוד, ואילו אצלנו כבר יש בעבורו צלחת שבה יוכל להשתמש. מוטב שנזמין אותו שיהיה אורחנו כל שבעת ימי החג".

פסח

מן המעיין

הגדות חדשות

"אחד חכם ואחד רשע". מדוע מדפיסים בכל שנה הגדות של פסח חדשות? מפני שאותם יהודים שבעל ההגדה ראה אותם בשנה שעברה כרשעים, השנה הזאת הם כבר נראים כצדיקים.

(רבי נפתלי מרופשיץ)

ההבטחה

"והיא שעמדה לאבותינו ולנו". מי זאת 'היא' שעמדה לאבותינו ולנו? הדברים באים בהמשך לפיסקה הקודמת – "ברוך שומר הבטחתו לישראל". ההבטחה – היא שעמדה לאבותינו ולנו.

(הרבי מליובאוויטש)

הרכוש

הפיסקה הקודמת מסתיימת במילים "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול". העובדה שיש לנו כביכול "רכוש גדול" היא "שעמדה לאבותינו ולנו" – זה האמצעי שבו יכולנו בתקופת הגלות להציל את נפשותינו בשעת אסונות וגזירות רעות ואכזריות.

(דודאי ראובן)

בדמינו אנו חיים

"ואומר לך, בדמיך חיי". זה ההבדל בינינו לבין עמים אחרים. עמים אחרים חיים וקיימים בכוחה של שפיכות דמים, שפיכות דמו של הזולת, ואילו אנחנו שופכים את דמנו שלנו בלבד – "בדמיך חיי".

(עיטורי תורה)

דרך ארץ

"וירא את עוניינו, זו פרישות דרך ארץ". העוני שלנו, העוני בדעת, מקורו "בפרישות ודרך ארץ", שכן "אם אין דרך ארץ, אין תורה".

(המגיד מקו'ניץ)

מתוך הקרביים

"או הניסה אלוקים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי". "מקרב" – מתוך הקרביים, מלשון "ולא נודע כי באו אל קרבנה". ה' יתברך הוציא את בני ישראל "מקרב גוי", מתוך קיבתו של הגוי המצרי, שבו כבר היו בלועים וטמועים; בשעה שכמעט לא נשאר עוד שריד וזכר ליהדותם.

(רבי יעקב עמדין)

לראות את עצמנו

"בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו". האדם חייב לראות את עצמו ולהתבונן במעשיו, ולדעת כל יום ויום היכן הוא עומד ומה הוא חסר.

(תפארת שלמה)

השגחה פרטית

המשמעות של קרבן הפסח לדורות היא, שעל יהודי להאמין בהשגחה הפרטית. גם כאשר מצויים במצבים הקשים ביותר, צריך שיהיה ביטחון אמיתי בה', שהוא יתברך שומר ישראל, וכמו שכתוב "הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל". כי ההנהגה של הקב"ה עם בני ישראל היא למעלה מהטבע.

(הרבי הריי"צ מליובאוויטש)

ברוכים הבאים

ללב של חב"ד

ליזוי אישי והדרכה למבקרים
באוהל הרבי ובמרכז חב"ד
העולמי 770 בני יורק

לפרטים והרשמה כנסו לאתר חב"ד ישראל
או שלחו הודעה לטואר: 051-5415770

עלות לא

ש"ק ה' מקואות פרק ח
א' פרק ט
ב' פרק י
ג' פרק יא
ד' פרק יב
ה' פרק יג
ו' פרק יד

ש"ק הלכות שבת פרק יח
א' פרק יא
ב' פרק יב
ג' פרק יג
ד' פרק יד
ה' פרק טו
ו' פרק טז

לוח יומי
ללימוד
הרמב"ם
תקנת הרבי
מליובאוויטש
י"ד ניסן - כ' ניסן

תפילה להקרבה בפועל

קרבן פסח. אחרי תפילת מנחה בערב פסח אומרים את 'סדר קרבן פסח', שהוא תיאור הקרבת הפסח בבית המקדש. כותב על כך רבנו הזקן בסידורו: "צריך האדם הירא וחרד על דבר ה' לקרות אותו בזמנו, שתעלה קריאתו במקום הקרבתו, וידאג על חורבן הבית, ויתחנן לפני ה' בורא עולם שיבנה אותו במהרה בימינו אמן". מדוע נאמר דווקא כאן שיש לדאוג על חורבן הבית ולהתפלל לבניינו במהרה? שאלה נוספת היא על סיום סדר קרבן הפסח: "ואם הפסח נמצא טריפה לא עלה לו עד שמביא אחר". הלא יש עוד הלכות רבות הקשורות לקרבן הפסח, שאינן מובאות בסידור?!

מסביר הרבי מליובאוויטש (לקוטי שיחות, כרך לב, עמ' 36): "שלמות מעשה קרבן פסח היא בהקרבתו בבית המקדש. לכן כדי שתעלה קריאתו במקום הקרבתו ממש, צריך שידע שעם כל המעלה של 'ונשלמה פרים שפתינו', עדיין חסר בשלימות הקרבתו, ועליו לדאוג על חורבן הבית ויתחנן כו' שיבנה אותו, שאז תהיה שלמות הקרבת הפסח, ובצירוף הדאגה והתחנונים ('ויתחנן') הרי זה פועל שקריאתו תהיה במקום הקרבה ממש".

לכן אומרים גם את הדין ש"אם הפסח נמצא טריפה לא עלה לו". בזה מודגש שלא די במעשה האדם, שהוא מתפלל וקורא את סדר הקרבן, אלא צריך להיות הדבר העיקרי – המעשה של הקרבן בפועל, שלכן אם נפסל הקרבן לא עלה לו, וצריך להביא אחר.

מפיצים באהבה

איתן מצרי

בן 62
תושב להבים

נהג מונית. מביא מדי שבוע את 'שיחת השבוע' מבאר-שבע ללהבים, ומחלק את העלונים בבתי הכנסת ביישוב

בהתחלה הרב יוסי ביטריצקי, שליח חב"ד ביישוב, היה נוסע פעם בשבוע לבאר-שבע להביא את העלונים. יום אחד אמרתי לו: "למה אתה עושה את הנסיעה הזאת? אני ממילא נוסע לבאר-שבע, ואוכל להביא את העלונים". מאז, כבר חמש-עשרה שנה, אני מביא את העלונים ומחלק אותם בשני בתי הכנסת הגדולים ביישוב.

בשלב מסוים שמעתי שיש קשיים לממן את העלונים בעבורנו. אמרתי מייד: "כמה צריך לשלם? אני אשלם!". מאז אני גם משלם, גם מביא, גם מחלק, וכולם מבסוטים.

אני אוהב מאוד לקרוא את 'שיחת השבוע', וזה העלון הכי יפה בעיניי. גם האנשים בבתי הכנסת מחכים לעלון. פעם אחת הייתי חולה ולא הבאתי, ומייד שאלו כולם איפה אני ולמה לא הבאתי. אני מקווה שאוכל להמשיך לעשות את זה בשמחה ובאהבה עוד שנים רבות.

סובלים מאקדמה / פסוריאזיס / גרד שלא עובר / יובש / מחלות עור אחרות?
האם שמעתם על הפסנט הישראלי מביום?

די לסבול! יש פרוביוטיקה חדשנית לעור!

שירות לקוחות: 058-5554181

להזמנות באתר: www.mibiome.co.il

חדש! ניתן למצוא באתר גם קרם פנים וצוואר להדנת העור וצמצום קמטוטים, פורמולה טבעית המשמרת את המיקרוביום הבריא של עור הפנים והצוואר.

לרשימת בתי מרקחת וחנויות טבע ברחבי הארץ: mibiome.co.il/points-of-sale

בס"ד

DAVIDSON

ישי ריבו

סיבוב הופעות חדש
סוף חמה לבוא

חוה"כ פסח תשכ"ה בנייני האומה ירושלים

מופע צהריים

אורח מיוחד: אליצור

פתיחת שערים 15:15 | שעת התחלה 16:00

י"ט ניסן
17.4

משכחות

מופע ערב

אורח מיוחד: אליצור

פתיחת שערים 20:15 | שעת התחלה 21:00

י"ט ניסן
17.4

ישיבה נפרדת

TICKCHACK.CO.IL // 6565*

מאפיית מצות במחנה ההשמדה

"יש מי שמוכן לשלם הרבה כסף", לחש הרב. כשהמפקד שמע שמדובר בכסף, היטה את אוזנו. "חג הפסח מתקרב, ואסור לנו לאכול לחם. אנו מוכנים לשלם הרבה כדי שיתנו לנו בימי החג תפוחי אדמה במקום לחם".

המפקד צעק תחילה שהדבר אסור. אך הרב, בקור רוח, השיב: "אם תאשר זאת, התכשיט יימסר לך מייד, ואיש לא יידע זאת". חלפו כמה שניות מתוחות. המפקד סינן כמה קללות והשיב בחיוב.

הבשורה התקבלה במחנה בשמחה מהולה בחשש, שמא הנאצי ייטול את התכשיט ולא יקיים את הבטחתו. "במנת המרק היומית כמעט אין חתיכות תפוחי אדמה", לגלגו הספקנים, "ואתם חושבים שתקבלו תפוחי אדמה לשובע?!"

ואולם להפתעת כולם המפקד עמד בדיבורו. כל מי שנרשמו לבקשה קיבלו קילוגרם תפוחי אדמה, דבר שגם בכל השנה לא זכו לו. יתרה מזו, הוא שלח קבוצת יהודים בליווי שומר אס-אס לקנות קמח בעיר ולאסוף עצים בעיר לאפיית המצות.

השמחה וההתרגשות במחנה היו עצומות. בערב החג מכר רבי יעקב-צבי את החמץ, ובלילה ערך את הסדר כשלפניו המצות, וקרא את ההגדה על-פה. ארבע הכוסות מולאו בקפה שחור קר. כשהגיעו לאכילת המצה חילק הרב לכל אחד ואחד מהנוכחים חתיכה קטנה. מרור לא היה בנמצא. "יש לנו מרור די והותר", אמר הרב בחיוך מריר.

ליל הסדר הזה היה בלתי-נשכח. תחושתם של היהודים שנמנעו מאכילת חמץ הייתה מרוממת. "יותר מששמרנו על איסור אכילת חמץ, שמרה המצווה עלינו", אמרו, שכן עד החג סבלו ממחלות מעיים, בגלל הלפת המבושלת שאכלו, ועכשיו תפוחי האדמה הבריאו אותם.

כעבור שנים סיפר אחר מניצולי המחנה כי רבי יעקב-צבי לקח מצה אחת ועשה בה 'עירוב חצרות', כדי להתיר את הטלטול בשבת. וכדי לוודא שהמצה לא תיאכל, ביקש מאסיר נאמן להסתיר אותה בחדרו.

(ע'פי 'המודיע')

רבי יעקב-צבי היה נחוש בדעתו שלא יכניס לפיו חמץ בחג. סביבו התגבשה קבוצת יהודים בעלי מסירת נפש, והללו ניסו לטכס עצה כיצד יימנעו מאכילת חמץ ויקיימו את מצוות אכילת מצה.

זקנה יהודייה גילתה שיש ברשותה תכשיט יקר, שהצליחה להסתיר מהנאצים. באצילות נפש הודיעה שהיא מוכנה לתת את התכשיט כדי לשחד באמצעותו את מפקד המחנה, ולקבל אישור לאפיות מצות.

אך היהודים פחדו לגשת אל מפקד המחנה, שהיה מפורסם באכזריותו הגדולה. די היה

"מצה במחנה?! הלא חמץ בקושי ניתן לנו כאן!". אלה היו התגובות למשמע בקשתו של הרב יעקב-צבי כץ, רב העיר ההונגרית היידוסובוסלו, עם התקרב חג הפסח במחנה ברגן-בלזן.

הרב יעקב-צבי שימש כשלושים שנה ברבנות העיר, וזכה להערכה רבה. נוסף על גאונותו בתורה, היה רועה נאמן לעדתו – תמיד דיבר בלשון רכה והיה נוח לבריות. אפילו הגויים המקומיים העדיפו לפנות אליו ליישוב סכסוכים ביניהם.

עם פלישת מכונת המלחמה הנאצית להונגריה, נשלחו היהודים למחנות ההשמדה. גם הרב יעקב-צבי היה בין היהודים ששולחו לברגן-בלזן, אך הוא שוכן במחנה מיוחד, שנקרא 'זונדר לאגר', ובו התנאים היו קלים יותר יחסית.

המחנה המיוחד היה מרוחק מעט מהמחנה הראשי. המזון שניתן במחנה היה לחם, ירקות שבושלו במים וקפה שחור קר, דבר ששימוח את שומרי הכשרות. הללו נמנעו מלגעת בחבילות המזון שסיפק הצלב האדום, שכן הן הכילו בשר 'דבר אחר'.

ואולם בחלוף הזמן גברה חולשתם של שומרי הכשרות. הרב כץ ביקש לשאת דברים לפניהם. הוא קם ובדמעות הכריז שמי שמרגיש חולשה וקיומו בסכנה, חייב על-פי התורה לאכול כל מאכל שיבוא לידו. "מי שכוחותיהם אוזלים מסכנים את נפשם! עליכם לשמוע להוראת התורה!", זעק בהתרגשות.

מדי יום ביומו התהלך רבי יעקב-צבי במחנה ונשא דברי חיזוק ועידוד לפני היהודים. למרבה הפלא, השומרים הנאצים לא הפריעו לו. הם צפו ברב הסובב ברחבי המחנה בשעות היום ובאור הדולק בביתן שלו בלילה, ולא עצרו בעדו.

ואולם לקראת חג הפסח תש"ה (1945) החל דיון כיצד לקיים את מצוות אכילת מצה ולהימנע מאיסור חמץ. היו שטענו כי מעט החמץ שניתן להם חיוני לקיומם, וזה מצב של פיקוח נפש, ועל מצה אין בכלל מה לדבר.

"אני אלך אל המפקד", מימין: רבי יעקב-צבי כץ. משמאל: בית הכנסת בהידוסובוסלו

באצילות נפש הודיעה הזקנה שהיא מוכנה לתת את התכשיט היקר כדי לשחד באמצעותו את מפקד המחנה, ולקבל אישור לאפיות מצות

בהצגת השאלה בלבד כדי לגרום לו לירות למוות בשואל.

"אני אלך אל המפקד", הודיע רבי יעקב-צבי. "אציע לו שנוותר על מנות הלחם בימי החג ונקבל במקומן תפוחי אדמה".

רבים התנגדו לעצם הפנייה, מחשש שהדבר יסכן את כולם. כדי למנוע פגיעה במי שלא רצה להיות שותף בבקשה, נערך רישום של היהודים שהסכימו להשתתף בכך.

רבי יעקב-צבי חיכה לרגע המתאים. כאשר הבחין שהמפקד שוהה לבדו, ניגש אליו בזהירות. "מה רצונך ממני?!", נהם לעברו המפקד.

מה העבודה הזאת לכם?

פסח בא והילדים בבית? תנו לערוץ ערכי ומנוסה לעשות את העבודה

ניגונים

משחקים

סדרות

תוכניות

סרטים

בית מדרש חסידי

KidsChabad.com

נרוץ
חב"ד
לילדים

רציתי לשאול

עם הרב משה קורנט
יו"ר בית חב"ד נשר

אם משמעותו הרוחנית של ביעור החמץ היא ביעור הגאווה, האם יש להסיק מכך שאין גאווה חיובית?

זו באמת נקודה מעניינת: בחג הפסח נזהרים אפילו מפירור של חמץ, ומוזה אפשר להבין שהגאווה (שמסמל החמץ) היא דבר שלילי לחלוטין; ואולם כל השנה אנו אוכלים חמץ ומברכים עליו. אלא ששלילת הגאווה עלולה להיתפס בטעות כשאפה להיות אדם שפוף, נטול נחישות ותקיפות, שנכנע לכל לחץ. אין זה כך. אם אדם יחוש תמיד תחושה של 'מי אני ומה אני', לא ייטול יוזמה ולא יוכל לגבור על קשיים ואתגרים. צריך שיהיה לו עוז רוח לפעול ולא להירתע.

על כך נאמר "וַיִּגְבֹּה לְבֹ פְדֻרְכִּי ה'" (דברי הימים ב יז) – כאשר מדובר בעבודת ה' נדרש יהודי לפעול מתוך גאון יעקב – לא להתבייש ממי שלוועגים לו, לא ליפול ברוחו ממי שמנסים לרפות את ידיו. עליו להיות מלא עוצמה ותקיפות דקדושה.

כדי שה'גאווה' החיובית הנדרשת מאיתנו כל השנה לא תגלוש לגאווה שלילית, נתנה לנו התורה את חג הפסח, שבו במשך שבוע ימים אנו מבערים את הגאווה לגמרי, עד לרמה של 'בל יראה ובל ימצא'. הזהירות מחמץ בימי הפסח נותנת לנו כוח שאחר-כך, במהלך השנה, נוכל לפעול בגאון חיובי ולא לשקוע בגאווה שאינה ראויה.

בחג הפסח אנחנו אוכלים מצה ורוכשים את הענווה והצניעות, שהיו בסיס איתן לעבודת כל השנה.

הלכה למעשה

הרב יוסף גינזבורג
רב אזורי, עומר

שבת ערב פסח

שאלה: כיצד מתנהגים בשבת זו, שהיא ערב פסח?

מבטלים את החמץ באמירת 'כל חמירא' השני. משעה זו החמץ מוגדר 'מוקצה'.

יש המתפללים היום 'מנחה גדולה', מהשעה 13:14 אחה"צ. אחרי מנחה אומרים את 'סדר קרבן פסח'. נוהגים לקרוא אחרי מנחה את ההגדה, מ'עבדים היינו' עד 'לכפר על כל עוונותינו'.

בסעודה שלישית אוכלים בשר ודגים, פירות או ירקות, אך אין מרבים בהם. ויש שכתבו על-פי הזוהר, שבשבת זו אין כל עניין לסעודה שלישית.

את שולחן הסדר אפשר לערוך רק אחרי צאת השבת (19:46) ואמירת 'ברוך המבדיל בין קודש לקודש'. אך מותר לסדר את הבית לנוי, לצורך היום.

בתפילת ערבית מוסיפים 'ותודיענו'. סדר הקידוש בליל הסדר הוא 'יקנה ז': יין (הגפן), (ברכת) קידוש, נר (מאורי האש), הבדלה, זמן (שהחינו). אין מברכים על הבשמים. בברכת 'בורא מאורי האש' אין מקרבים את הנרות זה לזה, ולמנהג חב"ד גם אין מביטים בצפורניים. בהגדה, בברכת 'אשר גאלנו', אומרים השנה 'מן הפסחים ומן הזבחים'.

תשובה: בסעודות הלילה והבוקר של שבת צריך לאכול לחם, והדבר מחייב זהירות מיוחדת. מקובל לייעד פינה בחצר או בחדר המדרגות, שבה בוצעים את ה'לחם משנה', וכל אחד מבני הבית אוכל 'כביצה' מהלחם (עדיף פיתות, שאינן מתפוררות. שיעור 'כביצה' הוא קצת יותר מחצי פיתה), כדי להתחייב בברכת המזון. לאחר מכן מפנים את האזור שבו אכלו, וחוזרים לבית להמשיך לאכול את הסעודה, בלי חמץ.

בבוקר משכימים להתפלל שחרית ואין מאריכים בתפילה. מסיימים את סעודת השבת לפני 10:28 בבוקר (הזמנים באזור ת"א, לפי שעון הקיץ), שאז מתחיל איסור אכילת חמץ. שוטפים את הפה ואת הידיים משרידי החמץ, ומגקים את השיניים בקיסמים. מנערים את הבגדים ומטאטאים את מקום אכילת החמץ.

אם נותרו פירורי חמץ, יש להשליכם לאסלה, לפני השעה 11:34. חתיכות גדולות של חמץ יש לפסול מאכילה, על-די שפיכת חומר ניקוי עליהן. לאחר מכן

נעים שנים

תיה רק
מספק מים
חמים וקרים
בכל עת
דינו

נועים שתיים מאהל לכם
ולכל בית ישראל
פסח כשר ושמה!

מוקד הזמנות:

077-2304757

אסיקיים נעים
מבית אסיקיים שבת

מחלקת המודעות (בלבד) של 'שיחת השבוע':

טל' 053-3166532 • דוא"ר: m3166532@gmail.com

עוזי קפלון

תקציר: צ'יקו מודה: "פנצ'רתי את האוטו שלה בכונה, כדי לנקום בדניאל!", אבל הפלש אמנון לא מתרגש. הוא דוקא חושב שצ'יקו יוכל לעזור לו

צ'יקו מתהפך לטובה

זו מלה!"

אבל צ'יקו נענע בראשו לשלילה. "לא תמיד חיבים להחזיר!", פסק בנחרצות, ופתאום חיה, כשתפס שחור בדיק על מלותיו של מר אמנון. נגשתי אליו. "צ'יקו, שמע, אם צריך עזרה או משהו, בענן הזה של מר אמנון, תהיה בקשר, בסדר?"

הוא חיה. "בטח. עכשו כלנו חברים, בשביל לעזור לאבא של דניאל. נהיה בקשר", הוסיף.

"חג שמח!", עניתי לו ונפרדנו, מתפעלים מכוון המפלא של מלים נכונות וטובות להפך לבבות.

רק יומים חלפו מאז החג. אני יושב בבית וקורא ספר. זו היתה שעת ערב. דפיקות בדלת. נגשתי לפתח. צ'יקו עמד בפתח! הזמנתי אותו להפגש, אך הוא רמז לי לצאת אליו. הודעתי לאבא שאני יוצא לכמה דקות, והתלוייתי אליו החוצה. "לא נעים לי לשבת אצלך בבית ולדבר על דברים מפחידים. אבא שלך עוד עלולה לאסר עליך להתעסק בענן הזה". עצרתי אותו. הייתי חייב לומר לו את האמת. "צ'יקו! אין לי סודות מפני אבא ואבא! אגב, מה אתה? אתה לא משתף את אבא שלך בכל מיני דברים?"

"לא", ענה צ'יקו קצרות.

"אבל למה?"

"כי אין לי אבא", ענה צ'יקו בפשטות. בלעתי את רגלי. "ואבא?", העזתי לנסות להציל את המצב.

נפלתי מן הפח אל הפחת. "אבא שלי בדרך כלל בכלא", הלים צ'יקו שנית. "כן", הוא גילה התחשבות ברגשותי. "אני יודע שלא נעים לשמוע את זה, אבל זו האמת".

הבלתי אומץ ושאלתי את השאלה שהטרידה אותי כל הזמן: "אז איך זה שדוקא אתה הפכת להיות המנהיג של כל ילדי העשירים שם, בשכונה שלך?"

"זה בגלל שהם כלם פחדנים ומפנקים. כשהם רואים מישהו אמיץ מהם, הם נותנים לו כבוד. אה... איך קוראים לה?"

"שניאור".

"טוב. שמע, שניאור, העסק מסתבך והולך..."

"אז לדעתך", המשיך הפלש לטוות בקול את חוט המחשבה, "הגנבים הללו מחפשים אותי דוקא. זו גם דעתי, ואני שמח שאתה חושב כמוני. ראה, צ'יקו, אולי אתה, כמנהיג השכונתי של הילדים כאן, כפי שאני מבין, תוכל לרחיח פה ושמ ואולי לגלות עקבות... מה דעתך?"

גאות המנהיג זקפה את קומתו של צ'יקו. הוא התרומם מן הספסל ולחץ את ידו של הפלש. "אשתדל", אמר קצרות, "וגם... אה... תודה על ההתחשבות".

מר אמנון צחק. "וחסל סדר פנצ'רים! ובקשר לבן שלי, דניאל, אל תדאג. אני מבטיח לך שברגע שהוא יראה שאתה מנהיג רציני, שעוזר לאנשים הנכונים, הוא יעריך אותך לפחות כמו כל הילדים,

אם לא יותר!"

יצאנו החוצה כחבורה אחת. שם, תחת השמש הקופחת, המתינה כל החבורה של צ'יקו, לראות אותו "ממלא את הרב מים", כפי שספס. אבל צ'יקו לא התחסם כלל אליהם. הוא היה שקוע בשיחה עם ר' יוסף יצחק! מר אמנון פנה אל בנו, שהמתין אף הוא מסקנן בחוץ, ושיניהם הלכו הביתה: צ'יקו ור' יוסף יצחק החליפו לחיצות ידיים ונפרדו בחיזוקים!

"רגע, רגע! צ'יקו!", נזעקו כל החברה, "מה קורה פה? בשביל זה התבשלנו? בחוץ בשמש חצי שעה? מה אתה נותן לו ללכת ככה, יבש... אה? תגיד, כמה שלמו לה?"

ר' יוסף יצחק נפנה לאחור. "סליחה, צ'יקו. באמת, לגמרי שכחתי. בבקשה, כלי לרשותך. מלה

דבר התורה שלי

מעשה בשלוחה יועצים

הגמרא מספרת שפרעה אסף את שלשת יועציו ובקש מהם - תנו רעיון כיצד להתמודד עם בני ישראל שמתרבים מאוד. שלשת היועצים היו בלעם, איוב ויתרו.

בלעם יעץ לפרעה להשליך את התינוקות הזכרים של בני ישראל לאור. הוא נענש כאשר נהרג בידי בני ישראל במלחמת מדן. יתרו אמר לפרעה שאסור לפגוע בבני ישראל, ונאלץ לברוח. שכו היה שנכדיו נעשו יהודים עובדי השם. ואלו איוב שתק, ונענש בצרות רבות.

נשאלות כאן כמה שאלות: במה חטא בלעם - הוא בסך הכל מלא את תפקידו כיועץ המלך? ומדוע נענש איוב על שתיקתו דוקא ולא על שלא דבר לטובת בני ישראל?

התשובה:

בלעם נענש מפני שלא חשב על טובתה האמתית של מצרים. היה עליו להזהיר את פרעה שלא לעשות רעה לבני ישראל, שעליהם נאמר "כל הנוגע בהם, כנוגע בבבית עינו" של הקדוש ברוך הוא! ואולם בלעם העדיף לרצות את פרעה מהדאגה לטובת העם המצרי.

איוב נענש על שהתעלם מההשגחה הפרטית של הבורא. אם נבחרת ליועץ של המלך, עליך להיות אמיץ ולומר את דעתך האמתית, גם אם פרעה לא יאהב לשמוע אותה. אם אינך מסגל לומר את מה שאתה חושב - התפטר. השתיקה היא הגרועה ביותר, משום שפרעה היה משכנע שאיוב בשתיקתו מסכים עם בלעם.

לפעמים אנחנו נקלעים למצב שבו עלינו לבחור אם להיות נאמנים למה שהקדוש ברוך הוא מצפה מאתנו או להעדיף את האפשרות הקלה יותר - למצא חן בעיני הסביבה ולהתנהג כמו כלם...

ואתם כבר יודעים כמו מי עלינו לבחור להיות!

(על פי תורת מנחם, כרך טג, עמ' 302)

מה רבו מעשיה' ה'

בין שבלת לשועל

שדות הבר בעונה הזאת מלאים גבעולים בשלים של שבלת שועל מצויה. הנה נסוי שכל ילד יכול לעשות: קטפו זרע של שבלת שועל והניחו אותו על כף יד רטובה. לנגד עיניכם יתרחש פלא: הזרע יזיז את שני המחושים שלו, כאלו היה יצור חי, ויתחיל לנוע כמו ברג, בנסיון להנעץ בכף היד.

זו תכונה מיחדת שהבורא העניק לשבלת השועל. הזרעים נופלים על האדמה היבשה ומחכים לגשם. ברגע שהם מרגישים רטיבות, הם מתחילים להסתובב, כדי לחדר לתוך הקרקע ולהתחיל לנבט.

משבלת השועל הצומחת בר פתחה שבלת השועל התרבותית, שהיא אחד מחמשת מיני הדגן, לצד החטה, השעורה, הכוסמת והשיפון. הזרעים שלה דומים קצת לזנב של שועל, ומכאן השם – שבלת שועל.

רב היבול של שבלת שועל בעולם נועד למספוא לבעלי חיים. מקצתה משמשת למאכל אדם. ודאי אתם מכירים את שכיב שבלת השועל שמכינים מהם את הדיסה המכונה 'קואקר', שזה בעצם שמה של חברה בארצות הברית שיצרה את הדיסה בשנים האחרונות ממליצים יותר ויותר על אכילת שבלת שועל, מפני יתרונותיה הבריאותיים. היא מפחיתה את רמות הכולסטרול בדם, נאבקות בסכרת ומצמצמת את הספויים לחלות במחלות מסוימות.

אחד היתרונות הגדולים בשבלת השועל הוא שאין בה גלוטן, כפי שיש בדגנים אחרים. יש אנשים הרגישים לגלוטן, או החולים במחלה הנקראת צליאק, שאכילת גלוטן גורמת להם סבל.

בעבור אנשים אלה מכינים מצות מיוחדות מקמח שבלת שועל, וכך גם הם זוכים לקום את מצות אכילת מצה.

18

מאת: דניאל גורדון

איור: מרדכי אייזנשטט

תקציר: המצליח הוסיף להאיר פנים לאברהם הרופא, בזכות דבקו ונאמנותו בה' יתברך. הוא התעשר והלק, אך לרגע לא שכח את אחיו היהודים ותפך בהם ברחב לב

החדש הראשון הגיע לקצו. הגיעה העת לסור לארמונו של הכליף ולדון לו על התקדמותי, כפי שצוה.

זהו, יוצאים לדרכי! בעזרת ה', יהיה טוב. אך ורק טוב!

חזר הביתה! לא שמעתי!

הכליף חולה מאוד! אין קבלת קהל...

צ'הרים טובים! לבקשת הכליף ירום הודו, באתי לדון על עבודת הרפואית...

מהר! הבניסו אותו מיד לחדרו של הכליף. מצבו אנוש...

אתה אברהם? הרופא הנודע והמהלל?

הכליף? חולה! טוב שבאתי... הלא אני רופא אברהם, הרופא מבגדד!

הפסח: יבוא

בשבת זו, ערב פסח, נוהרים מחמץ כאלו ככר נכנס הפסח. בסעודות הלילה והבקר אוכלים חתיכת פתה או לחם במקום המיעד לכך, ומיד מנערים את הפרורים. וכמובן לא אוכלים ממתקים של חמץ.

הלכה בשבוע

"גיליתי את האמונה בעזה"

רוצה שתאמצו את זה בחייכם – להעריך כל דבר קטן, גם כשנדמה שאין על מה לשמוח, כי זה מה שנותן כוח להמשיך.

לקח. בשבי למדתי להודות אפילו על הדברים הרעים. בזכות הפציעה ברגל לא כבלו אותי. בזכותה גם למדתי ערבית, ממחבל שהיה במרכז הרפואי שבו טופלתי ודיבר אנגלית. השפה עזרה לי להבין מה קורה, לשרוד את הימים הארוכים.

תקווה. בשבי אין הרבה תקוות. המחבלים אמרו לי שלא מתעניינים בנו ושלאיש לא אכפת מאיתנו. כשחזרתי, הבנתי שהמידע שקיבלתי היה שקרי.

אימא. בעזה שאלתי הרבה על משפחתי. מהתשובות הבנתי שיש סיכוי שאבי אינו בחיים. ידעתי שאימא, סבתא וספיר שוחררו בעסקה הראשונה, אבל על אבא לא היה לי מושג ברור. על מותו נודע לי רק אחרי שחרורי. כשפגשתי את אימי גיליתי שהיא שומרת שבת ומקיימת מצוות. היא סיפרה לי על תמיכת משפחת לאזר, על הפרשות חלה ועל תפילות בקברי צדיקים למעני. הבנתי שהיא הייתה שם בשבילי עד הסוף.

הסדר. על שולחני מונחות התפילין שקיבלתי למחרת השחרור מהרב בערל לאזר, רבה של רוסיה, שמלווה אותי ואת משפחתי. הנחתי אותן בפעם הראשונה בחיי, והתמונות עוררו הדים בעולם. השנה אחוגג את פסח במוסקווה עם הרב לאזר ומשפחתו – סדר ראשון כהלכתו. יצאתי מהשבי, אבל אני חושב על מי שעדיין נשארו שם, ומתפלל לשובם הביתה בקרוב.

בשמחת תורה הוא נחטף מביתו בקיבוץ ניר עוז, ונגרר למנהרות בעזה. דווקא שם, בתופת הנוראה, החל לגלות את האמונה ואת הכוח להודות על הכול

"אני רוצה שאנשים יודו לבורא העולם". סשה

ברגל ובכתף. עד אותו יום הייתי בחור צעיר וריאלי. תמיד חשבתי שהשליטה בידיי, שאני יכול לתכנן מה אעשה ומה יקרה לי. ופתאום הבנתי שהשליטה ממש לא בידיי, ושיש כוח עליון שמלווה אותי.

האמונה. האמונה באה בהדרגה. בהתחלה, כשהייתי לבד, פצוע, בלי יכולת ללכת, הדבר היחיד שעשיתי זה לחשוב. אינני מפחד לחשוב ולשאול שאלות נוקבות. לא היו לי שום גירויים אחרים שיכלו להסיח את דעתי. אפילו אינטראקציה עם המחבלים ששמרו עליי לא הייתה, כי עדיין לא ידעתי ערבית.

התופת. בהתחלה החזיקו אותי בפחון קטן. אחר־כך העבירו אותי בין מנהרות לדירות. אכלתי מנה אחת ביום, ולפעמים פחות מזה. ניסיתי למצוא מעט חופש בתוך הכלוב. שיחקתי עם האוכל, שמרתי חתיכות להמשך. ניסיתי להחליט החלטות. שם למדתי להודות על מה שבכל־זאת יש לי.

תודה. עברתי גיהינום. שרדתי בתנאים שאי אפשר לתאר. ובכל־זאת לא הפסקתי מלומר תודה. זו הייתה הנוסחה שהחזיקה אותי שם. אני

תעודת זהות. סשה טרופנוב, בן 29, שורד 498 ימים בשבי חמאס בעזה. עכשיו הוא ממשיך בדרך חדשה – חוקר, לומד ומתקרב לקב"ה דרך ספרים שממלאים את חייו. בפעם הראשונה העניק ריאיון למוסף החג 'דרך אמונה', של השבועון 'כפר חב"ד', ובו סיפורי אמונה של חטופים והוריהם, מאת מנדי קורטס.

בית. גדלתי בקיבוץ ניר עוז, למשפחה ששורשיה בעיר רוסטוב שברוסיה. סבתא התחברה מחדש ליהדות דרך שליח חב"ד שם, הרב חיים דנציגר, אבל לא הייתה לזה השפעה עליי. עד השבי הייתי רחוק מאוד מכל דבר שהריח יהדות או דת.

חיים. כעת אני מתגורר במלון, מתאושש. בחדרי ספרים רבים שקיבלתי, ובהם ספר ה'תניא' שבו אני לומד. מאז שוחררתי אני צולל להגות יהודית, חוקר את המצוות ומחפש את הרוח שמאחוריהן.

מחשבות. יגיע היום שבו אספר את סיפורי המלא. בינתיים הסכמתי לחלוק מחשבות שנרקמו אצלי בשבי, כי אני רוצה שאנשים יודו לבורא העולם על מה שיש להם. מי שיקרא את דבריי – שיהיה חיובי כלפי חייו. כשאדם טוב לו בלב, טוב גם לסביבתו; וכשאדם עצוב, העצב מקרין החוצה, וזה רע לכולם.

החטיפה. בשמחת תורה אשתקד החיים שלי התהפכו. נחטפתי ונלקחתי לעזה, פצוע

בהנחת התפילין הראשונה עם הרב לאזר, ובביקורו בחדרו של הרבי

